

Proč je polarizace v armádě stále větším problémem pro demokracie

NI nationalinterest.org/feature/why-polarization-military-growing-concern-democracies-206267

3. března 2023

Posledních několik let bylo svědkem vlny znepokojení nad tím, jak rostoucí politická a sociální polarizace negativně ovlivňuje politické systémy Spojených států a dalších demokracií. Abychom objasnili, sociální polarizace se týká rostoucí propasti mezi různými sociálními skupinami, která je často charakterizována hlubokými politickými, ideologickými a kulturními rozdíly. Rostoucí polarizace může vést ke zvýšené nedůvěře a dokonce nepřátelství mezi sociálními skupinami až do bodu, kdy je ohrožena domácí stabilita rozvinutých i rozvojových zemí – zejména v demokraciích . S tím, jak lidé pohlížejí na ty na opačném konci ideologického spektra jako na hrozbu nebo nepřítele, se zvyšuje pravděpodobnost ospravedlnění násilí za účelem „ochrany své země“ nebo „vzít si ji zpět“ od „ostatních“. Odborníci zkoumali nepříznivé dopady polarizace na několik politických dynamik, jako je občanská angažovanost , sociální důvěra a důvěra ve vládu .

Špatně však rozumíme tomu, jak by polarizace ve společnosti ovlivnila armády, zejména jejich výkon a vztahy s jejich mateřskými vládami. Koneckonců, vojenské instituce často odrážejí charakteristiky jejich společností, takže není moc důvodů věřit, že armády jsou imunní vůči sociální polarizaci. Vojenští důstojníci mají

své vlastní politické názory a rostoucí politické stranictví a polarizace mezi řadami se stala znepokojující, ne-li škodlivá pro národní bezpečnost.

Vojenské důsledky polarizace

Prvním a možná nejvýznamnějším takovým důsledkem je pokles důvěry veřejnosti v armádu. Když lidé vnímají armádu jako reprezentující jeden konkrétní ideologický názor, zejména takový, který je v protikladu k názorům zastávaným významnou částí civilního obyvatelstva, tradiční neutrální a nestranná role armády je narušena, což vytváří propast mezi armádou a armádou. civilní veřejnost. Takové vnímání veřejnosti by ohrozilo schopnost armády udržet si podporu širší populace, což by znesnadnilo získání veřejné podpory pro vojenské záležitosti, zejména pokud jde o financování, vybavení nebo výcvik.

Za druhé, polarizace také zvyšuje riziko zpolitizování procesu jmenování vojáků. Politici jsou motivováni k tomu, aby do vojenského vedení jmenovali přívržence loajální, protože nemusí věřit jiným vojenským vůdcům, kteří nesouhlasí s jejich politickým přesvědčením. Navíc by to také ovlivnilo jmenování důstojníků na střední úrovni, protože sami vojenští vůdci by mohli preferovat práci s podřízenými, kteří sdílejí podobné politické názory, a nedůvěřovat těm, kteří je nemají.

Kromě procesu jmenování by polarizace mohla ovlivnit i základní náborový proces v armádě. Turecká armáda je toho zářným příkladem: polarizace mezi ultranacionalistickými, sekularistickými a náboženskými komunitami v Turecku se za vlády prezidenta Recepta Tayyipa Erdogana v posledních dvou desetiletích prohloubila, což ovlivnilo armádu země, protože ji Erdogan rozdělil a rozprášil a převzal úplnou kontrolu nad co bylo kdysi institucionální silou. Jeden z nejsilnějších Erdoganových spojenců, SADAT, oficiálně dodavatel obranného poradenství, se podílel na výběru požadovaných kandidátů pro Tureckou vojenskou akademii

(nedávno přejmenovanou na National Defence University) a na stanovení seznamu otázek při pohovorech pro výběr kadetů.

Namísto otázek, které měří kvalifikaci kandidátů, jsou otázky SADAT určeny k náboru kandidátů, kteří sdílejí jejich politické názory.

Zvažte následující příklady otázek : „Měla by se Turecko řídit demokracií nebo teokracií? "Pokud vám náčelník generálního štábu i prezident vydají rozkaz současně, či rozkaz byste následoval?"

Za třetí, sociální polarizace může také ovlivnit výkon armády na bojišti. Zhroucení sociální důvěry způsobené polarizací lze pociťovat napříč řadami, což armádám ztěžuje vytváření silných pout a soudržných jednotek. To může zhoršit morálku a negativně ovlivnit výkon vojáků na bojišti. Navíc polarizace může armádám ztížit vyvíjení důležitého úsilí, jako je shromažďování zpravodajských informací. Pokud je armáda vnímána jako úzce spjatá s jednou konkrétní sociální skupinou nebo mimo kontakt s určitými sociálními skupinami, bude pro ni těžké získat důvěru a spolupráci od těchto skupin. To by mohlo snížit schopnost armády shromažďovat důležité informace o protivníkovi, zejména v protipovstaleckém kontextu, kde je shromažďování informací od místních obyvatel rozhodující.

Polarizovaná armáda jako hrozba pro demokracii

Nebezpečí polarizované armády se neomezují na armádu samotnou – mohou šířit a dokonce ohrozit existenci základních demokratických hodnot, jako je demokratická civilní kontrola nad armádou, že armáda by měla mít nestrannický charakter, nebo dokonce přijetí politických přechodů.

Vezměme si například nedávné politické události v Brazílii, kde současný prezident Luiz Inácio Lula da Silva ve volbách porazil úřadujícího Jaira Bolsonara. Po Bolsonarově volební porážce zaútočil dav jeho příznivců na budovy brazilské federální vlády, včetně národního kongresu. Lula však poznamenal, že jednotlivci v armádě

usnadnili útok těchto povstalců na vládní budovy, což naznačuje, že polarizace mezi pravicovými a levicovými příznivci v Brazílii ovlivnila armádu země.

Kromě důstojníků v aktivní službě ovlivňuje sociální polarizace také důstojníky ve výslužbě. Například v poslední době existuje trend, kdy vysloužilí američtí důstojníci přijímají partyzánské pozice a zvažují témata, která nesouvisejí s vojenskou odborností. 124. generálů a admirálů ve výslužbě zveřejnilo v roce 2021 dopis, v němž uvádělo nepravdivé tvrzení, že prezidentské hlasování v roce 2020 bylo zmanipulováno ve prospěch Joea Bidena a vyjadřovalo se k různým domácím otázkám, jako je stavba hraniční zdi. Generálové ve výslužbě ve Spojených státech se také někdy přímo zapojují do politiky vystupováním na sjezdech politických stran a schvalováním politických kandidátů. Tím, že se důstojníci zapojují do těchto druhů politických aktivit, nedokážou zachovat nestrannický charakter armády.

Polarizace může vytvořit výzvy pro další demokratickou normu: civilní kontrolu armády. Pokud je armáda vnímána jako mocnější nebo vlivnější než jiné instituce ve společnosti, může se projevit potenciál pro zneužití moci nebo narušení demokratické odpovědnosti. Navíc, pokud je armáda vnímána jako více respektovaná nebo důvěryhodná než jiné instituce, může to mezi vojenskými vůdci vyvolat pocit oprávnění a nadměrné sebedůvěry, což civilním vůdcům ztěžuje poskytovat účinný dohled a vedení. Tento argument je v souladu s názorem profesora Petera Ericksona, že vysoká úroveň sociální polarizace v kombinaci s vysokou vojenskou prestiží je nebezpečný mix.

Překonání vojenské polarizace

Navzdory tomuto ponurému obrazu existuje také několik potenciálních řešení problému polarizace.

Jedním z řešení je, aby se armády zapojily do komunit, které je vnímají jako zástupce jiné ideologické skupiny. Existuje několik způsobů, jak toho dosáhnout, včetně diverzifikace skupiny rekrutů zahrnutím lidí z marginalizovaných komunit. To může zvýšit kontakt mezi lidmi s různými světonázory a podpořit sdílený pocit smysluplnosti mezi lidmi z různých prostředí, což může pomoci zmírnit nepříznivé účinky polarizace.

Kromě toho mohou vojenské organizace spolupracovat s místními organizacemi, které slouží jejich komunitám, aby lépe porozuměly místním potřebám. Toto partnerství je zvláště důležité v dobách krize, jako když armády poskytují pomoc při přírodních katastrofách – zvláště když jsou neúměrně postiženy marginalizované komunity . Věnováním zvláštní pozornosti včasné pomoci těmto komunitám získávají armády důvěru a boří bariéry.

Kromě toho je pro posílení úsilí o omezení polarizace zásadní odpovědnost. Ne všichni důstojníci jsou stejně profesionální a někteří si možná ani neuvědomují svou implicitní politickou zaujatost. Aby se předešlo možnosti, že by takové předsudky mohly otrávit kulturu profesionality a odpovědnosti v armádě, musí vyšší vedení přijmout určitá nezbytná opatření, jako je nabídka specializovaného školení a otevření kanálů pro podávání zpráv. Školení může policistům pomoci lépe si uvědomovat své implicitní předsudky, podporovat kulturu otevřené komunikace a schopnost v rámci zákonných limitů upozorňovat na polarizující rétoriku nebo chování může pomoci neutralizovat škodlivé účinky polarizace.

Spolu s vlastním úsilím armády musí civilní vůdci přispět svým dílem k tomu, aby byli politici odpovědní za své vlastní činy, které by mohly zhoršit problém vojenské polarizace. Aby se zastavila politizace uniformovaných jednotek nebo vojenských prostředků v partyzánském kontextu, měla by veřejnost vystoupit a prosazovat změny zákonů o civilně-vojenských vztazích nebo vzdělávací doktríny

jednotlivých armád. Cílem těchto změn by mělo být striktní omezení politiků ve využívání pověsti jejich armády pro vlastní politické programy.

Poučení z historie

Historie je nejmocnějším učitelem a historické příklady výstižně demonstrují, jak polarizace vedla k porážkám na bitevním poli nebo podkopávala schopnost armády reagovat na hrozby. Použití těchto příkladů k demonstraci důsledků, kterým armáda čelí, pokud polarizace zůstane nevyřešená, může povzbudit jednotlivé vojenské pracovníky, aby se podíleli na řešení problému.

Příkladem je výkon osmanské armády během balkánských válek (1912 až 1913). Osmanská porážka v první balkánské válce byla přičítána polarizaci mezi důstojnickými řadami a nedostatku jasného ideologického poselství, které by vojáky sjednotilo.

Balkánské války znamenaly začátek posledního desetiletí Osmanské říše. Zatímco odvod nemuslimských mužů způsobilých pro vojenskou službu byl legální od roku 1856, byl vynucen až po roce 1909.

Zatímco některé osmanské elity věřily, že k podpoře osmanismu a záchraně imperiální jednoty je nezbytná inkluzivnější armáda, jiní věřili, že by to zhoršilo již existující zlomové linie v polarizovaných osmanských silách. Porážka v balkánských válkách a první světové válce odhalila politické napětí uvnitř osmanské politické a vojenské elity kvůli osmanství, islamismu a turkismu. Války a vojenský převrat v roce 1913 vedly až do konce říše k faktické vojenské diktatuře Triumvirátu Výboru Unie a pokroku. Mustafa Kemal Pasha, zakládající otec rodící se Turecké republiky, vědom si nebezpečí politicky polarizované armády, prosadil prostřednictvím legislativy a ústavních změn přísné oddělení důstojnických hodností od politiky.